

MILKO VALENT:

A fatális nők sírnak a kamionokon

(regényrészlet)

vasárnap, április 15.

Húsvét. Mindig örömteli nap, persze nem azért, mert valamikor, valahol feltámadt Jézus, nyilván ebben senki sem hisz többé, kivéve talán a három visszamaradott anyókat a Szt. Márton templom miséjéről és az írástudatlan Blazsenkát, inkább a tavasz ébredése miatt, meg a szép, színes katolikus szertartások miatt, mint a jó étel és ital, vagy, mint az a szokás, hogy a sors által szétszórt családok összegyűljenek otthonuk melegében, a kapitalista életforma kidöglesztő munkatempója ellenére. Lezuhanyozok Tajana után és azt a híres mondatot üvöltöm János evangéliumából: „Én vagyok a pusztában kiáltó szó: Egyengessétek az Úr útját!”.

Izajás próféta „egyengessétek” szava még inkább feltüzeli vallásos írói szívemet, és hozzáteszem: „Kezdetben vala a szó, és a végére is a szó maradt, hála Istennek!”. Azt hiszem, minden textuális szórakoztató, mint én, ugyanezt mondaná, már csak azért is, mert a szóból él, mint ahogy a szóból élt Jézus is, mint a nyugati civilizáció biblikus korának első értelmiségije. Akkor is, ugyanúgy, mint ma, meg kellett keresni a karéj kenyérré és a tányér levesre valót. Legjobban az tetszik, amikor egyszer Jézus, éhesen, mint egy kutya, fügét akart szedni egy fügefáról, amikor kiderült, hogy annak nincsen gyümölcse. Azóta ismeretes, hogy az éhes ember csodákat művel. Jézus teljesen felbaszódott és megtette a számtalan csodája közül az egyiket, nevezetesen átkot szórt az érintett fára és kiszáradással büntette. Az a fa soha többé nem termett, és mégis ott áll, száraz, halott, elbaszott, semmilyen... De, hol is hagytam abba? Aha! Tehát, én nem tagadtam meg Krisztust, mint Péter apostol, csak annyit mondtam, hogy nem támadt fel, mert a lelkem mélyén, meg az agyam mélyén ez lehetetlennek tűnik, legalábbis lehetetlenségnek. Természetesen, nyilvánosan mindig elismerem a feltámadást, hogyan is gátolnám az emberek mitikus készségét arra, hogy gondosan és szeretettel erős illatú sonkát készítsenek ezen a napon. Hagyományörzőnek lenni nem bűn, ha jó ételről van szó.

Felfrissülve. Öltöny, nyakkendő, meg ezek a dolgok. Anyám szereti az eleganciát, de csak ha olyan komoly napokról van szó, mint az Úrnap. A többi napon jobban szereti a lezser sportöltözetet. El tudom képzelni az én Cvijetámat, amint gondosan készülődik húsvét vasárnapjára, ami kétszeresen is az Úr napja. Elkészültem. Összeállítok két csokrot, egyenként hét szál rózsából. Így szórakozunk Vesna és én anyánk évztizedeivel, de ő tolerálja ezt, azt mondja, teljesen bolond gyerekeket szültem, *totally, am I right?! Yes, you are, mother*, felelem anyának; megpusztilom Tajánát, aki közben szintén elkészült, és

kinyitom az ajtót az én aranygesztenyémnek, aki érett meggy-színű elegáns ruhát és ugyanilyen rövid blúzt visel, én durva szövésű, tejeskávészínű gyapjúöltönyt, kilépünk a tavaszi illatok világába. A lépcsőkön lefelé századszor is „Boldog Húsvétot!” kívánok neki és a nyelvemmel gyengéden megnyalom a bal fülkagylóját. Tényleg hóboros vagyok. Nevetés.

Garázs. A sötétké Picasso csillog, mint a Dinamo labdarúgó-együttes a szerencse ritka pillanataiban. Természetesen, mivel kiglancoltam a reggeli testmozgás után. Az ember, aki szereti a házimunkát: Milky. Gyors vágta Zágráb félig üres utcáin, és itt vagyunk a Borongajon, Edita szerelmes anyjánál. Marijan megigazítja a nyakkendőmet. Boldog Húsvétot. Egy gyors házipalinka, persze, aztán viszontlátásra a mennyben. Na, jöhet még egy, tán nem kell húsvétkor fújni. Beismerem, hogy nem szeretem az alkoholtesztet. Lelkes vagyok, a következő szeánszról ábrándozok. A Nagy Bimbo már sokakat kigyógyított, hát engem miért ne. Ha Bimbo, az egészség megtestesülése nekilendül, az összes fatális nő határozottan rá fog baszni. Mondom Tajának, hogy ha esetleg elhúzódná a látogatásom anyámnál, hívjon taxit és otthon rendszerezze a zsíros kalácsokat, amiket Juanita mamától fog kapni. És ha úr ül a volánnál, csókolja meg a szeméremét. Mindannyian nevetünk. Különös, hogy az emberek milyen vidámak Únapon. Miért nincs ez így munkanapokon is, csodálkozok költőien. A pálinka felgyorsítja a tavaszt, mindjárt tizenegy. Viszlát, emberek. Dicsértessék a Jézus Krisztus...

Vlaska utca. Az életem utcája. Söt, az az utca, ahol kis híján meghaltam Zágráb bombázása idején, 1995 májusában. Elég, ma húsvét van! Első emelet. Csöngetek a korszerű formatervezésű csengőn, amelyen azt írja: Cvijeta Stern. Az én nagyszerű anyám nyit ajtót, csábos, a fiatalkori szépség erős nyomaival, az én Cvijetám, fülig érő mosollyal. Telt, de nem kövér, középmagas, határozott, egyenes testtartás, hanyag arisztokráciával elegáns, röviden mondva – nő. Világoskék, orgonaszínű kosztümöt visel, meglehetősen mély mellkivágással, rövidre felnyírva, aha, színezett haj, oho, szándékosan kócos, néhány festett tincssel, új imidzs, oho! Izgatott az örömtől és a reggeli konyaktól, oho, oho, oho!

Jó napot, Zuzorić asszony, *right on time!* – mondom és átnyújtom a hét rózsából álló csokrokat.

Na, ne baszkódj, *young man*. Korán reggel kezdte borotválkozni, mi, Mirek! – válaszol a boldog Cvijeta és elveszi a csokrokat. Ezen kívül, legyünk reálisak, egérkém, a te anyád, mégiscsak szebb annál a Cvijetánál, akit az előbb említettél – mondja anyám és baloldalra fordítja a fejét, fontoskodót játszva. – És még valami, honey, mi zágrábi nők általánosságban véve csinosabbak vagyunk a dubrovnikeknél, igaz?! – gyorsította a ritmust. – Lehet, de te igazában new york-i lány vagy, nem zágrábi – kiáltottam az én virágos szülőmnek. – Ne, komám, ne gyere most ezzel a poénnal. OK, ott születtem, de rövid ideig voltam new york-i, összvissz kilenc évig, viszont zágrábi már nagyon-nagyon régen vagyok Hagyjad rá, csak komplikáld a dolgokat, még hozzá pont húsvétkor... – egy kicsit mégis felzaklatam anyámat. Egymásra nézünk a csak számunkra ismerős nézéssel és a következő pillanatban kitör belőlünk a nevetés. Ezután erősen összeölelkezünk, és néhányszor szájon csókoljuk egymást, legalább öt Boldog Húsvétot! kíséretében. Különböző anyám egy számomra rendkívül szimpatikus kombinációját beszéli a zágrábi középosztálybeliek nyelvén és az utcai vagány szlengnek, az ötvenes évektől a kilencvenesig, helyenként pedig a legújabbat.

Ebbe a gazdag keverékbe mindenképpen beleillik az időnkénti angol frázisok és szavak használata, vagy azok a szituációk, amikor anya begerjed, és kizárólag amerikai angolul beszél, vagy ha még jobban begerjed és fantasztikus módon keveri a harmincas évek clevelandi downtownjának beszédmódját a negyvenes évek new yorki, sőt brooklyni, sőt manhattani nyelvével. Ha nyelvről van szó, nem csak azt, de mindent úgy szív magába, mint a szivacs. Azt hiszem, hogy gazdag szókincsem nagy részben neki köszönhetem, a másik nagy részben pedig Ancsica nagymamának, aki anyámon keresztül még Regina dédnagymamám szavait is rám hagyta. Gyakorlatilag megtanulhattam a XX. századi zágrábi nyelv összes árnyalatát és változatát, ami sokat segít, ha a szerelmes regényeim némelyikét zágrábi kaj-horvát nyelven írom, akár a „jobb házak” változatában, akár a külvárosok vagány zsargonában, vagy akár a mai szlengben, mindegy. Természetesen anyám, mint nagy könyvrajongó, jól ismeri a horvát irodalmi standardot, de ritkán használja beszédben, akárcsak nagymama.

Bemegyünk a tágas lakásba, amit még 95 évvel ezelőtt vásárolt Regina dédnagymama, és amit nyolc éve felújítottam. Felajánlottam anyámnak, hogy költözzön hozzám a Pantovcsakra, vagy hogy veszek neki új lakást, de nem egyezett bele. Keményfejuen „a Vlaskában akarta befejezni gazdag életét” attól függetlenül, hogy huzamosabb ideig a Vasutastelepen és a Maksimiren élt, Vesna és az én apámmal, mert itt „minden kéznél van, emlékek, városközpont, Jelacsics tér, piac, könyvesboltok, katedrális”. Hm, katedrális. Hiszen ő egyáltalán nem hívó, és ritkán jár templomba. Néha mégis elmegy. Tessék, íme, az én ellentmondásos anyám, ahogy erről egy beszélgetés alkalmából a volt „boyfriend”-je, a kémiaprofesszor akadémikus, Stanislav tájékoztatót egy hideg reggelen, mise után, amikor a katedrálisban alig volt ember, mert munkanap volt, nyújtott számára, hogy illedelmesen fejezzem ki magam, ahogy Stanislav akadémikus is tette, „egy szép kis fellációt”. Stanislav nyomás alatt volt, mondhatnám matta részeg volt, mégis tudtam, hogy nem hazudik összhangban azzal a régi közmondással, hogy „in vino veritas”. Szörnyű nő, számára semmi sem szent. Különben, ugyanúgy, mint a szerelmes regények írójának, azaz nekem sem. De térjünk vissza a lakáshoz. Számomra is örömet okozott, hogy anyám nem egyezett bele a költözködésbe, mivel én is itt töltöttem a fél életemet. Semmiség, több mint negyvenezer német márkát fektettem abba, hogy a tér szépen kiragyogjon. Aki tudja, milyenek ezek a régi házak a Vlaskában, nem csodálkozik, ha hallja ezt az összeget. Még mondhatni, jól jártam.

Az én hihetetlen anyám ellentmondásosságain gondolkodva helyet foglaltam a konyhában, még gyerekkoromból a kedvenc helyem, amíg anyám repkedett a lakásban, vázába rakta a rózsákat és közben az *O sole mio*-t énekelte. Körülnéztem. Minden tiszta, rendes és a helyén. Anyám is perfekcionista, hozzám hasonlóan. Egyszer azt mondtam, hogy jó lenne, ha ő lenne a szeretőm, de amint ezt kimondtam, tudtam, hogy hülyeséget mondtam, mert ő élni akart egy kicsit Mirek és Vesna felnevelése után. Mintha nem élt volna a „felnevelés” alatt, gondoltam epésen. Feleltem a nagy fehér terítőt, ami letakarta a tálat, amikor belépett anyám.

– Mirek, együnk, tudom, hogy éhes vagy – szaladt Cvijeta a nagy konyhaasztalhoz, és eléem tette a szeletelt sonkával, festetlen főtt tojásokkal, újhagymával, retekkel és szárazkolbásszal teli tálat. – Na, mit gondolsz? Ez Varazdinból van, a múlt századi rajongómtól.

– No, furcsa fiacskám, először is legurítunk békében egy aperitifet, igaz, Mirek, azután szeletelek kenyeret és kalácsot, ha! – odaszaladt a nappali szobában lévő minibárhoz, és egy üveg konyakot hozott két pohárral. – Sajnálom, hogy Vesna nem tudott ma eljönni. Értem én, a szex az szex, a vágy az vágy, nem így van?! Nekem aztán hiába jön a trükkjeivel, nem így van, Mirek?! Hé, *man*, nekem, öreg *profi girl*-nek, *and so on*. Velence-kiállítás, fiatal kolléganő, aki nem találja fel magát meg az ilyen tizenötödik századi poénok, he, he, he – nevetett anyám, miközben italt töltött. – Emelem rád a poharam, Mirek, akit írónak neveznek! – mondta anyám magasra emelve a poharát. – Emelem rád a poharam, Cvijeta, szuperdögös szépség! – nyújtottam én is a poharam. Koccintottunk, aztán mosolyogva bedöntöttük az italt, majd amúgy parasztosan, kovbojosan a kézfejükkel megtöröltük a szánkat. Ez a régi közös vicces rituálénk arra utal, amit ő élőben is megtapasztalt, én pedig az USA-ban tett expedícióm előtt csak amerikai filmekben láttam. Szemlélt pár pillanatig, valószínűleg elégedetten a megtermékenyítésbe fektetett investícióival, aztán, ahogy szokott, felpattant, és hozott kenyeret, majd kalácsot. – Tegnap egész nap pörögtem, hogy ma jó legyen nekünk, nézzed, he! – mutatott a mákos és diós kalács kombinációjára. – Hu, bazzeg, hány óra, aha, már most be kell kapcsolnom a sütőt, ha szépen átsütött madarat akarunk, hu, hu, hu – huhogott a hűtő felé menet. – A hús már OK, Mirek, semmit se félj. Bepácoltam reggel, tusolás előtt, oszt így – folytatta anyám. Egy diáklányra emlékeztetett még akkor is, ha ma, Húsvét napján igazából egy elegáns dáma volt, aki egy cseppet sem zavartatta magát, hogy lemerüljön a konyhai erős szagok közé. Életerejét a legformálisabb ruha sem tudta elrejteni vagy tompítani. Igazság szerint minden ruházatban elemében volt. Átlagos napokon pólót viselt, pamut ujjatlan inget, teniszgatyát, trapéz nadrágot, néha melegítőt a meztelen testén. Ebben az öltözetben fiatalos nőnek tűnt, középkora elején, mint például tegnap Sara. – Így ni, és most a kaja... – mondta, és három ugrással a konyhaasztalnál termett. – Hozd a tányérokat és az evőeszközt, kérlek, ott vannak a szalvéták is. Segíts egy kicsit a te öreg mamádnak – mondta mosolyogva, miközben energikus mozdulatokkal szeletelte a kenyeret. Nagyszerű látvány, elegánsan öltözött hölgy konyhai környezetben, egy öreg kép az én nagyszerű anyámról az emlékezetnek. – *Yes, sir!* – mondtam, és felemelkedve táncolni kezdtem. Te vagy a *boss, mom*, de nehezen vagy te öreg – tettem hozzá, és gyorsan teríteni kezdtem, mert farkaséhes voltam. Na, most harapj valamit, aztán egy klassz kis beszélgetés, meg ilyesmi, aztán ebéd, kettő, fél három körül, kicsikém, la, la, la... – hülyéskedett az én ellenállhatatlan anyám. Szépen ápolat kezét vizsgáltam. Kifestetlen körmök, két-három milliméteresek és gondozottak. Tökéletes. Nyoma sincs ékszernek. Nagyon szerettem őt azért, hogy nem lett ízléstelen vénlány, igen, vénlány, aki sok ékszert visel. Ancsica nagyanyám és ő sem viseltek soha ékszert. Büszkén mutatták meg szép kezüket, nyakukat, mindent. Ugyanígy Szilva, Karolina is. Lehet, hogy fatalitásuk az erős személyiség, életerő és egyszerűség gyümölcse? Tajana is ilyen. Manapság, amikor a kislányok alig bírnak járni az ékszerek súlya alatt. Ami azt illeti, anyám már régen megfogalmazta ezt: „Ez az ékszer dolog, ez annyira paraszt dolog, Mirek. Jaj, mennyire paraszt! Ezért is csodálkozom, hogy ezek a városi lányok hogyan szopták be ezt a paraszt fazont. Egyedül a rocker lányokat tudom elfogadni, azt is alig, de a többi... Azt a poént, hogy a gyémántok a nő legjobb barátja, azok a buta libák találták ki Hollywoodban

és Brooklynban, érted, azok a parasztlányok, akik sivatagból és hegyekről kerültek oda, bazzeg, isten háta mögötti helyekről, egytől-egyig parasztok. Hát láttam őket, man. Ezek azok a szopógépek, mint a szegény Marilyn, aki annak a tökkelütött elnöknek bekapta, azok, akik a turbo imbecillis fals csábos hangjukkal ismételtetik anélkül, hogy bármi kapcsolata lenne az egésznek az élethez, hogy *darling* így, *darling* úgy. *Fuck* gyémántok! Pont ellenkezőleg. A nők legszebb ékszere az erős egyéniség, alaphigiénia felesleges kence-fence nélkül, tudás és természetes viselkedés, úgy normálisan, érted, előítéletek nélkül, meg úgy mozogjanak, mint a nők, ne úgy, mint a férfiak, finoman, mintha lebegnének, de határozottan, picit szexisen, tudod, mire gondolok, ne úgy, mint azok a kibaszott kovbojok Texasban, és ez van, én Mirekem, *that's it*. Ha én férfi lennék, az mondanám, baszd meg az ékszeredet, öreglány, igazi nőt adjál nekem, *real stuff*, igazam van, Mirek, te legalább filozófus vagy és szerelmes regények írója, *fucker, lover*, meg ezek a dolgok." Mit lehetne mondani – világnő, ez a Cvijeta.

Az otthon melege. Szeretem anyámat. Igazából, ő az én első számú fatális nőm, ha pontosak akarunk lenni. Ő volt apám-anyám, mert apám meghalt tizenegy éves koromban. Igaz, ha apám otthon volt, ami elég ritkán történt meg, mégis megtanított a preferánszra, bridzsre és pókerre, támogatta a fáradhatatlan olvasásaimat... Kezdek egészségesen szentimentális lenni. Furcsa ez? Hiszen ez az otthonom, itt nőtem fel, és átkozott gubancba keveredtem a fatális nőkkel. Anyám a hálószobából, ami az udvari részre néz, a híres „bűnök szobájából”, ahogy Regina nagymama elnevezte, hatalmas Mickey Mouse-mintás terítőket hozott, és a nyakunk köré kötötte, először nekem, aztán magának. – Csak, hogy ne disznólkodjunk össze magunkat, Mirek, ugye.” Úgy néztünk ki, mint a gyerekek az óvodában és tömtük magunkba a varazsdíni sonkát és a húsvéti késő reggeli egyéb gyönyörűségeit. Amíg a pulyka lassan sült, Enyingi fehér bort iszogattunk, amivel sikerült megörvendeztettem anyámat, és a Nacional hetilapot kommentáltuk, amelynek szemben van a szerkesztősége. Aztán anyám kávéát főzött, ami mellé mákos kalácsot majszoltunk és kitérgyaltuk a politikusnőket. Gondolod, Mirek, hogy odaadta magát neki? Én azt gondolom, hogy egyszerűen letámadta, hogy betolakodjon a parlamentbe, hát csak nézd meg, hogy néz ki! A legrosszabbak ezek a hamis tisztességes nők. Mirek, ezek csak igazán a kurvák, azt mondom! Egy igazi *profi girl*, vagy aki hobbiból baszik, vagy élvezetből vulgaris, legyünk nyitottak, mint én, az más mese. Igen, mama, és melyikre gondolsz?! Hát arra, aki veled járt egyetemre. Azt gondolod, nem szánta meg azt az építést? Ugyan, kit érdekel, gyanús nekem a kezdetektől fogva, népies piccsa, hej... Hallod, azok a nők, akik a politikában vannak, valahogy duplán kurvák, mi?! Így politika, úgy a hozzátartozó felhajtás, hej, ejn, cvej... Olvastál Krlezsát, nem... Az öregnek igaza van, még ha ő is beakadt később Jozseknál, érted... Egészségedre! Jó ez a bor... Hozzál egy kicsit megint a következő hónapban, plíz, csak, hogy legyen Viktornak meg a gyerekeknek... Az Enyinginek van az a valami, a lényeg a pincében van... Valahogy furcsának tűnsz, Mirek. Amióta visszajöttél, ahogy mondani szokás, *homeland*, csak kétszer voltál nálam kávézni, egyszer szólóban, egyszer Tajánával. Munka, mama, munka... Hát mond meg az anyádnak, mi történik? Azt hiszed, engem nem érdekel a gyerekem... Valami van itt, de mi? Kerülőutakon jársz, nehogy Tajana megtudja... Lehet mama, hogy egy kicsit miattad, érted. Na ne provokálj, kisfiú. Hát összejöhethnél

Tajanával. Megérdemeltem egy harmadik menyet is. Mirek, *third time lucky*... De, nézzük, mi van a hússal...

Habár a nappali egyben ebédlő is volt, mértékkel és ízléssel berendezve, ebédre tehát áttelepedhettünk volna, anyám meg én mégsem mozdultunk a konyhaasztaltól. Ő is ezt a helyiséget kedvelte leginkább. Kellemes hangulatban folytattuk a beszélgetést, pátosz nélkül, de mégis egy morzsányi „*family again*” érzéssel. Talán egy kicsit erősebben, mert nekem is és anyámnak is, bár ő ezt soha nem ismerné be, hiányzott Vesna. A szüntelen, mindenről és mindenféléről való beszélgetés, a bor és az sült hús miatt egyre melegebb lett. Mint minden évben, a társalgás ezen fázisában már anyám is és én is kissé be voltunk csicscentve. Levettem a zakómat és kilazítottam a nyakkendőmet. Anyám a sült körüli sűrűsödő teendői miatt levette kosztüme felső részét és piros kötényt vett fel, amelyen egy fehér Snoopy volt. Meztelen karral, erős izmaival, melyek feszesek voltak a tenisz és egyéb sportok miatt, melyeket szeméremből most nem nevezek meg, fesztelenül és vidáman, kócos rövid hajával a belejátszó festett tincsekkel, ez az élethabzsoló, örökmozgó, buja nő, a komoly Snoopy-val a kötényén, úgy tevékenykedett a konyhában, hogy cseppet sem veszített az ápolt, temperamentumos női eleganciájából. Ez az anyám, ember! Megpróbáltam elképzelni, amint félmeztelenül táncol a 42. utca és a Times Square sarkán a bolond 1945-ös évben. Azon is gondolkodtam, mint már sokszor az elmúlt évtizedek alatt, hogyan tudnék kihúzni belőle valamit róla és a nagyról, különösen arról az 1941 és 1946 közötti időszakról, mielőtt Zágrábba költöztek volna. Hm, hm... Kész, Mirek, most még csak megmelegítem a levest, amelyiket szereted, turbó gulyás házitésztával, aztán kezdhetjük. A hús kész van fél óra múlva. Mit szólsz, csinálunk közösen salátát? Igenis, mama, számomra megtiszteltetés. Remélem van olívaolajad. *Of course, my horse*... anyám régóta akceptálta az én tinédzserkori nyelvi leleményeimet. Cvijeta leült, csináltuk a salátát és dohányoztunk. Én szeleteltem a piros retket, anyám tisztította a zöldsalátát. A cigarettáink úgy lógtak a szánk sarkában, mint a kikattant hazardjátékosoknak, és fél szemünkre hunyorítani kellett a füst miatt. Néha lehamuztunk, töltöttünk a ragyogó borból, koccintottunk és nevtünk, nevtünk, nevtünk... Anyám és én, definitív cool csapat.

Bor az ereken. Már egy kicsit, igazság szerint nagyon vidámak voltunk. Leves, hús, saláta, a köretet átugrottuk, illetve kenyérrel helyettesítettük, mondtam anyámnak, hogy hagyja a faszra a főzést. Fehér bor. Mondja, hogy jöhet a kalács, a dióshoz alig-alig nyúltunk hozzá, aztán megegyeztünk abban, hogy nem fér több belénk. Beszélgetünk az otthonunk melegében. Csodálatos Húsvét. Mama, én mégis megengedem, hogy Jézus feltámadt. Hagyjál már, Mirek, megzavarodtál, te bár iskolázott vagy... Lehet, hogy igaz lenne, azzal a feltétellel, hogy Maria Magdaléna, tudod a kis kolléganómet, ha egész szombaton, a sírban lélegeztetés helyett mást adott volna neki... Meghaltunk a röhögéstől, semmi sem számított, úgysem fogunk feltámadni, kevés olyan halálművész van, mint a Názáreti... Cvijeta újra előveszi a politikusnőket. Részleteiben ismeri a politikai színteret, ki, miért, mikor, kivel. Repkednek az éles megjegyzések. Jó lenne, ha időnként megfésülködne, nem így van, Mirek? Ez is ronda, mint az ördög, kinek kellene. Egyedül az a, tudod, a liberális, mit gondolsz? Az a hippie, Varzsdinecnek hívják, mint ezt a sonkácskát itt... Hé, vagy bekapcsoljam a tévét? Normális vagy, a mai napon, egy ilyen napon, mikor feltámadnak a fatális

Szilva és a fatális Karolina. Micsoda? Á, semmi... És egy ki muzsika, Mirek? Azt már lehet. Tudtam, mit tesz be. Anyám felkel és betesz egy CD-t. Természetesen, Patty Smith, *Easter*. Amikor odaért, hogy *Because the night*, anyám és én egy ütt énekeljük, hogy *and you can touch me now / because the night belongs to lovers...* Anyám felkel és táncol. Snoopy hullámszik a bombasztikus mellein. Úgy nézel ki, mint Zsuzsi Jelinek a te korodban, mint két tojás. Hagyjál már, Mirek, ne baszogass azzal az akcióhősnővel, aki a szerelemről ír, de alig volt meg kétszáz férfi neki. És ne mereszéled többé a te drágálatos szülődet az ilyen piknikringókhoz hasonlítani. Nem látsz a szemedtől. Jaj, *sorry*, Mirek, de hogy mondhatsz ilyet. Hát nekem háromszor jobb melleim vannak, nézzed csak! Anyám mindkét kezével megmarkolja szegény fehér Snoopyt és megrázza, mint egy kutyát. Biztos ez, Flo, Flora tibi domine... Igen, igen, Mirek... *because the night belongs to the lovers...* Ötlet! Hátha valami kicsusszan valami arról a new york-i periódusról. Fogom a poharam és így szólok, Emelem rád a poharam! Hát mutasd meg, ha akkora az arcod! Láttad a tengeren, hát csak régi nudizók vagyunk. Az tizenhét évvel ezelőtt volt. Jól van, azt hiszed, nem merem, mondja anyám és leveti köténytét a gyűrött Snoopy-val, belekortyol a borba, azt mondja, éljen, most látsz majd csodát, baszd meg Zsuzsi Jelineket! Aztán lassan, nem törődve a Patty Smith zenével, szemmel láthatóan engem szívat, mint egy sztriptíztáncosnő, szétkapcsolja fekete, minőségi melltartóját, és hagyja hogy lágyan lecsússzon róla a földre. Elővillannak anyám telt, kemény mellei, egyáltalán nem lógnak, mint ahogy, feltételezem, kellene, az ő korában. He, most mit szólsz, *ma man*?! Mit tudsz te, kis szarrágó, *you fucking child*. Nem ismered a szólást, hogy öreg tyúk, zsíros leves, ha? Tényleg, hetven év és két hónap. Fehér mellek, határozottan izgalmas, buja mellek, akár Tajana, istenem, kicsi, egy árnyalatnyival sötétebb mellbimbók. Jézus definitív feltámadt. Hiszek, hiszek, Istenem... Anyámra, mondom és felhörpintem a boromat, egyszerre csak izzadok, anyám közben büszkén simogatja a melleit. Lassan elveszek. És meg szabad érinteni? Persze hogy lehet, Mirek, miért ne lehetne, különben is nyomkodtad kiskorodban, szopogattad is... Felkelek, odalépek anyámhoz és bolond legyek... Fogdosom a mellét mindkét kezemmel, megfogom, lassan nyomkodom, micsoda érzés, hús, igazi hús, ékszer nélkül, igazi nő, *real stuff*, erekció, mint a katapult... nevet és együtt énekel Patty-vel... Átölelem, anyám elengedi magát és átkarol... A nyakát nyalom... Mi lesz most, szólal meg a hátsó hang, a kultúrával és a civilizációval? Semmi, mit tehetek, átadom magam a biológiának... Kiskoromban úgyis maszturbáltam rá... ötödik és hatodik között, amíg bele nem szerettem Rankába... Gyengéden megcsókolom telt ajkait, félig nyitott száját... A konyhában egyre melegebb van, eszembe jut Bataille *Az én anyám* című elbeszélése és még mélyebbre bukok... Cvijeta viszonozza a csókomat, találkoznak a nyelveink, úgy érzem, olvadok, folyok szét, mint a láva... A jobb kezemmel megsimogatom buja fenekét majd átkarolom és magamhoz szorítom... teljesen átengedi magát... Csókolózunk... A bal kezemmel benyúlok a világoskék kosztüm alsó része alá és megindulok a harisnyán, amikor egyszer csak csupasz bőr... villámcsapás... anyám harisnyatartót visel... kitapintom a bugyiját és megsimogatom a dombocskát... Benyúlok a bugyiba, istenem, a bibliai tüzes ménkű létezik, nem hiszem, tudom, Jézus definitív feltámadt... ujj... Cvijeta nedves... egy nagyon örült vágyat érzek... Cvijeta... Tessék, Mirek... alig kapunk levegőt... Figyelj, kivennéd a fogsort, soha nem csókolóztam még fog nélküli nővel... Mirek, miért is

ne, ezt még én sem próbáltam... Kihúdom az ujjamat a szökökútjából, anyám feláll egy olyan mozdulattal, amitől elakad a lélegzetem... Marilyn Monroe egy csupasz fasz az anyám mellett, disznólkodtam magamban... nem csoda hogy férfiak gyilkolták egymást miatta... Valahonnét egy poharat kerít, a mosogatóhoz megy és vizet ereszt, aztán kiveszi a felső, majd az alsó protézist, a pohárba helyezi, szégyenkezés nélkül, elegánsan, megrázza a tincseit, s azt mondja: bazz meg, műfogsor!... és visszatér az ölelésembe... Nem, ezt nem lehet leírni... első alkalommal... teljesen fogatlan száj, azt gondoltam, hogy taszít majd, de... hihetetlen érzés... tényleg fantasztikus érzés... a nyelveinkkel csókolózunk... ez a nő nem evilági teremtmény, ez a Cvijeta... úgy köröz a nyelvével, az érzés teljesebb, ugyanakkor mintha az ember elveszne ebben az izgalmas szorításban... nedvesek vagyunk... Mama, mi a faszért állunk itt... lihegem hangosan... gyerünk a „bűnök szobájába”... Érted, Mirek, nem is tudom... ez nekem is új... tényleg rosszak vagyunk, rosszak, rosszak... Megyünk a szobába, fiam... várj csak, kihúdom a telefont, meg kinyomom a mobilt... te is kapszold ki... nehezen lélegzett... nehogy esetleg Tajana... Minden rendben van... taxit fog hívni, ha nem vagyok ott négyre... és Viktor, mama... hagyjad, aranyom, ő csak vacsorára jön... nyolc körül, most meg csak negyed négy van... A „bűnök szobájában” dédnagyanyámra és nagyanyámra gondolok amíg vetkőzünk... anyám vidáman vetkőzik... szimpatikusan, mint egy türelmetlen kislány... az egyik cipőjét vidáman berúgja a szoba jobb sarkába, a másikat a balba... összegyűri a világoskék kosztümöt és magasra dobja, mint egy labdát, mintha kosárra dobna, bazzeg... még azt is mondja *I love this game*... Én már meztelenül feküdtem az ágyon Cvijetát nézve, szinte fájdalmas merevedéssel... nagyszerű mama, a fekete harisnyát, a harisnyatartót és a bugyit lágy csipőmozgással vetette le... pontosan úgy, mint egy sztriptíz táncosnő... hogy még jobban begerjesszen... Aztán lazán rám vetette magát, elborított a melleivel és a szörnyen izgató fogatlan szájával... halkan suttog... szeretlek, Mirek... nem is, én téged tényleg, tényleg, tényleg szeretlek... *sorry*, hogy kicsit selypíték... te akartad, hogy kivegyem a fogam... Ugyan, baszd meg a fogakat, mama... én is szeretlek, Cvijeta, fáj a faszunk... a hátára fordul és magára húz, nyelvek, nyelvek, puha, teli ajkak szívnak be... fogja a farkamat és erősen markolja... mintha hálón keresztül néznék, széttúrom a göndör szőreit... aztán ő belehelyezi abba a végtelen kútba... csak annyit tudtam, hogy megbolondultam, megmarkoltam a seggét és órákon át döfködtem belé a farkamat, amíg ő szorosan magához kulcsolt a lábaival... később teljesen széttárta magát... mindent kipróbáltunk, úgy emlékszem... emlékszem, hogy anyám még a szerelem legszenvedélyesebb pillanataiban sem veszítette el a humorérzkét... azt mondta, nyugodtan beléélvezhetek, mivel most terméketlen napjai vannak... azt kiáltotta, hogy ez a *fuck of the century*, amire én azt kiáltottam, hogy ez a kibaszott *fuck of the millenium*... verejték és könnyek... sötétség és világosság, fényfoltok a szemeim előtt, vörös nyílás, fekete nyílás, minden fekete és vörös, vörös és fekete...

Mintha hosszú, gyönyörű évszázadok teltek volna el, amelyek egy pillanatig tartottak. Alig tudtunk felöltözni és kibukdácsolni a konyhába a mi kedves asztalunkhoz. Az órára néztem. 18:51. Anyám főzött egy erős kávé és konyakot hozott. Köszöntőt ittunk, hogy kicsit magunkhoz térjünk. A „bűnök szobájában” szerzett tapasztalat olyan erős volt, hogy teljesen megfellebbeztem a new-york-i periódusról, arról, hogyan húzhatnék ki valamit

anyámból. Szerelmesen nézett rám, kis szikrákkal a szemében, évődön félrehajtva a fejét, mintha mi se történt volna. Snoopy, a kötényről, magatehetetlenül feküdt a földön. Viktor hívott. Igen Vikcsi, nyolckor, ahogy megbeszéltük. Te meg, én egyetlen Mirekem, sűrűbben is meglátogathatnád a te öreg anyádat, mi?! Igen, öreg! Na, ne szívass, tönkretettél, szét-törted a harmadik életkorról alkotott elképzeléseimet, te egy egészséges szexszörnyeteg vagy, először megszülsz, aztán rámulsz, mindezt az én 53. életévemben... Lehet, hogy tényleg beszerezek neked egy kutyust, hogy legyen társaságod, szívatom. Anyám és én, *cool* csapat. Még beszélgettünk egy kicsit, majd elbúcsúztunk, melegen, barátságosan, szerelmesen, mint anya a gyermekétől, *as you like it*. Cvijetának még rendbe kell tennie a lakást és előkészülnie a Viktorral való éjjeli szeánszára, nekem pedig pihennem kell keddig, a Bimbacsal való szeánsz előtt.

A hideg levegő és a lassú séta a Senoin emlékműig, ahol leparkoltam a *Picasso*-t, kicsit kitisztította a fejemet. No, semmi sem törölkötte ki ezt az egyik legnagyobb élményt, amit eddig átéltem életemben. Ehhez képest az összes szerelmes regényem halovány és éretlen kamillavirágzat, az életemhez képest csupán irodalmi próbálkozások nagyközönség számára.

A Tajanával való közös zuhanyzás után együtt bújunk ágyba. Megkértem, hogy kicsit masszírozzon meg. Újra erőre kaptam. Természetesen, mindent sorjában elmeséltem neki, csendesen a fülébe, italtól és cigarettától rekedt hangon. Annál a résznél, amikor lejátszódott a fogsoros jelentet, az én aranygesztenyém nem bírja tovább. (Bevallom, féltem attól, hogyan fogadja, Tajana mégiscsak egy kislány.) Azt mondta, te bolond vagy, bolond, és én szeretlek. Aztán egyszerűen meglovagolt, egészen a torkomig dugva a nyelvét. Hamarosan teljesen leizzadt. Elvesztettem az időérzékemet és simogattam az ezüstöt a bőrén. Megértettem, hogy a fatális nők nem tehetnek ellenem, amíg megvan nekem Cvijeta és Tajana. Álomba merülve azon gondolkodtam, mit fogok holnap mondani Bimbáról Karolinának. Aztán Szilvát álmodtam, ahogy földimogyorót eszik és szopja a farkam, és Karolinát, ahogy Szilvára ordít, nem szabad földimogyorót enned, mert meghízol és rá fogsz baszni, pontosan így fejezte ki magát, hogy rá fog baszni az életében, mert Milky faszát szopja, azt a romlott anyabaszó farkát. Aztán Karolina elszaladt és eltűnt a látmezőről, Szilva levette a pólóját. A hasára egy Snoopy volt rajzolva, kíváncsi pózával... A többire nem emlékszem.

Szerb Elek fordítása